

Şuurlu Mü'min, İbadetler ve Ramazan Ayı

*Eûzubillahimineşşeytânirracîm. Bis-
millâhirrahmaânirrahîm.*

“Hani nerede kaldı senin meleklerle inandığın?” diyor.

Demek ki insan görüldüğünü, bilindiğini anladığı zaman kendine çekidüzen veriyor. Onun için Rabbimiz Peygamberimiz’e buyurmuş ki; “Onlara da söyle, onlar bu şuurda olsunlar. Allah onların âşikâreye vursalar da gönüllerinde saklasalar da her şeyini biliyor.” Sadece onları değil gökleri de biliyor, yerlerin dibini de biliyor. Her yeri, her şeyi gayet iyi biliyor. İşte mü'minin bu şuurda olması lazım.

Bu şuurda olmaktan ne olacak?

“Ben bu işi yapıyorum ama bu işi gören var. Yalnız değilim, tenhada değilim, bu iş gizli değil. Allah görüyor.” diye o şuurda olmak lazım. Bu imanın en yüksek derecesidir. Böyle hareket edip de kendisinin hareketine çekidüzen veren insan kurtulur. Eğer bir insan öteki insanların yanındayken kendine çekidüzen veriyorsa, yalnız kaldığı zaman her türlü kusurlu

iş i yapıyorsa, o insan demek ki insanlardan korkuyor da Allah'tan korkmuyor.

Halbuki Allah'tan daha çok korkması lazım. İnsanlardan korkup çekiniyor, tenkit etmesinler diye yapmıyor ama Allah'ın bildiği, Allah'ın gördüğü iş i yapmaya devam ediyor. Onun için o münâfıklıktır. İnsanlara değer verip Allah'tan korkmamak münâfıklıktır, riyakârlıktır Allah o duruma düşmekten korusun. Onun için büyükler o hususa çok dikkat ederlermiş.

Bizim mesela yolumuzda birinci prensip nedir?

Hûş der-dem denilen prensibidir. Her nefes alırken insanın gafil olmaması, şuurlu olması, ne yaptığını iyi bilmesi prensibidir. Kolay bir prensip gibi ama kolay değil.

70'lik 80'lik yaşlı bir amca vardı. Biraz da Trakya şivesiyle konuşurdu, Tekirdağlıydı. “He be kolay olmuyor be evlat!” diyordu. İnsanın aklı başka şeye kaçıveriyor, yine Allah'ın gördüğünü unutuyor, yine aklını sağlam, uyanık tutamıyor, yine aldanıveriyor, yine daldırıveriyor. Ama insan buna böyle çalışa çalışa, yavaş yavaş kendisini iyi kontrol etmeye alışır.

Buna alışmalıyız. Sözüme dikkat etmeliyiz. Yalnız olduğumuz zaman bile bizi gören, bilen olduğunu bu âyet-i kerîme bize ihtar ediyor. Bu şuurla olmalıyız.

a. Her Hayrın ve Her Şerrin Karşılığı Vardır

يَوْمَ تَجِدُ كُلُّ نَفْسٍ مَّا عَمِلَتْ مِنْ خَيْرٍ مُّحْضَرًا¹

“Öyle bir gün ki her nefis, her can, her insan, can sahibi her varlık, her ruh sahibi insan *mâ amilet min-hayrin* işlemiş olduğu her hayrı karşısında görecek.”

Allah biliyor, bilgisinin sonu ne oluyor? Bir gün hesap var. Allah Teâlâ hazretleri bildiği o şeyleri yarın rûz-i mahşerde insanlara: “Bak sen falanca gün şöyle yapmıştın, filanca gün böyle yapmıştın” diyecek, bunlar ortaya dökülecek, herkes ettiğini bulacak.

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ² وَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ²

“Zerre kadar hayır işleyen onun mukabilinde mükâfat alacak; zerre kadar şer işleyen

¹ 3/ Âli İmran, 30.

² 99/ Zelzele, 7-8.

onun cezasına uğrayacak.” Hiçbir şey gizli kalmıyor. Her şeyi yazılı, her şey belli.

Hayırları karşısında görecek, sevinecek, memnun olacak: “*Elhamdülillah* ki Allah nasip etmiş oruç tutmuşum. *Elhamdülillah* ki Allah nasip etmiş de eğlence yerine gitmemişim de camiye gitmişim. *Elhamdülillah* ki hayır vermişim, sadaka vermişim. *Elhamdülillah* ki hayırlı evlat yetiştirmişim. *Elhamdülillah* ki kötülüğe iyilikle mukabele etmişim...” falan diye insanoğlu hayırlarını görünce sevinecek, memnun olacak.

وَمَا عَمِلْتُمْ مِنْ سُوءٍ³

Ama kötülükler de karşına serilecek, onlar da görülecek, kitaplar açılacak...

O zaman müşrikler, kâfirler günahkârlar diyecekler ki;

مَا لِهَذَا الْكِتَابِ لَا يُغَادِرُ صَغِيرَةً وَلَا كَبِيرَةً إِلَّا أَحْصَاهَا
وَوَجَدُوا مَا عَمِلُوا حَاضِرًا وَلَا يَظْلِمُ رَبُّكَ أَحَدًا⁴

Allah Allah! Bu amel defterleri açıldı, her şey böyle oraya yazılmış. Allah Allah! Ne biçim

---

³ 3/ Âli İmran, 30.

⁴ 18/ Kehf, 49.

tespit ki Allah nasıl tespit ettirmiş, nasıl yazdırmış meleklerine ki küçük bir şey, ufak bir şey, küçük büyük hiçbir şey kalmamış her şey buraya yazılmış, diyecekler. Korkacaklar, şafak atacak kendilerinde, tüyleri diken diken olacak ve her yaptığı şeyi karşılarında görecekler.

Ve lâ yazlimu rabbuke ehadâ. Allah kimseye zulüm etmiyor, zulüm etmeyecek. Herkes ne yapacak, ettiğini bulacak. Âhirette herkes ettiğini bulacak.

Hz. Ali *radiyallahu anhu ve kerremallahu vecheh* buyurmuş ki; hoşuma gidiyor sözü; “Hayatımda kimseye iyilik de yapmadım bir kötülük de yapmadım. İnsanoğlu bazen iyilik yapar bazen kötülük yapar.

Hz. Ali niye bu sözü söylemiş?

“Hiç kimseye bir iyilik etmedim bir kötülük etmedim.” İyilik ettiysem faydası bana; sevabını alacağım, âhirette yüzüm gülecek. Kendime iyilik etmişim demek. Namaz kıldıysam, zekât verdimsem, hayır yaptıysam, Kur'an okuduysam, birisine iyilik ettiysem, yardımcı

olduysam, dullara baktıysam, yetimleri yetiştirirdiysem, zavallıları büyütüp everdiysem filan... Bunların hepsi, faydası, kendime.

الْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا 5

İnsan bir hayrı yaptı mı faydası kat kat kendisine geliyor. En aşağı bire on veriyor Allah, bire bir vermiyor. “Al şu kadar kronu, ver bana şu malı, bir pabuç ver.” Öyle vermiyor. Sen bir pabuç parası verdiğin zaman Allah en aşağı 10 pabuç veriyor gibi. 10 mislini veriyor. En aşağı senin alış gücünün 10 misli fazlasını veriyor. Bazen 70 mislisini veriyor, bazen 700 mislisini veriyor bazen de *bi-gayri-hisâb* veriyor, öyle bir rakamla ifade edilmeyecek kadar çok veriyor. “Aman hocam en çok *bi-gayri-hisâb* olanını merak ettim onu bir anlatıversen.” diyecek olursanız:

إِنَّمَا يُؤَفِّى الصَّابِرُونَ أَجْرَهُمْ بِغَيْرِ حِسَابٍ 6

---

⁵ Buhârî, "îmân", 31, r. 41; Nesâî, "îmân", 10, r. 4998; Nesâî, *es-Sünenü'l-Kübrâ*, X, 356, r. 11666; Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, I, 123-124, r. 24; Beyhakî, *Şuabu'l-îmân*, I, 126-127, r. 25; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, I, 69, r. 265; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, I, 75, r. 298; İbn Mende, *el-İman*, I, 490, r. 374.

⁶ 39/ Zümer, 10.

Allah sabredenlere ecrini *bi-gayri-hisâb* verecek. Sabretmek çok sevap. Bu dinin en kazançlı işlerinden birisi sabretmektir. Oruç? Oruç da bir sabırdır. Oruçluya da Allahu Teâlâ hazretleri hadîs-i kutsîsinde buyurmuş ki;

الصَّوْمُ لِي وَأَنَا أُجْزِي بِهِ⁷

Oruç benim için yapılan bir ibadettir. Başka kullar bilmez bu adam oruçlu mu değil mi, evinde iftar etti de buraya öyle mi geldi, hakikaten bu ibadeti yapıyor mu yapmıyor mu belli değil. “Onu ben biliyorum. o oruç benim içindir. Onun mükâfatını da ben vereceğim.” buyuruyor. *Bi-gayri-hisâb...*

Onun için bir kere hatırlınızda olsun ki başınıza üzücü bir hadise gelince saç baş yolmayın. Bilmiyorum Konya’da adetler nasıldır, Kulu’da nasıldır. Ama ben bazı yerlerde bilirim bir ağıt yakma töreni vardır; kadınlar saçlarını yolarlar, başlarını yolarlar, yakalarını yırtarlar... O kadın ne kadar çok ağlarsa, ne kadar

---

⁷ Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebîr*, VIII, 133, r. 7608; Taberânî, *el-Mu'cemü'l-kebîr*, XXII, 59, r. 141; Taberânî, *Müsnedü's-şâmiyyîn*, IV, 309, r. 3391; Taberânî, *Müsnedü's-şâmiyyîn*, IV, 323, r. 3442; Heysemî, *Mecme'u'z-zevâid*, III, 180, r. 5078; Heysemî, *Mecme'u'z-zevâid*, III, 180, r. 5079; Ali el-Muttakî, *Kenzu'l-ummâl*, VIII, 444, r. 23569.

çok bağırsa o ölüyü o kadar çok sevdiğini ispat etmiş oluyor. İspatlı, şahitli... “Tamam, bu kadın saçını yoldu, yüzünü yırttı, yakasını yırttı... Tamam, bu bunu seviyor.”

Hayır. Öyle bir şey yok. Allah sevmiyor. Allah'ın takdirine ne karşı geliyorsun! Veren Allah, alan Allah, yaşatan Allah, öldüren Allah. Sabredeceksin. Sabrettin mi Allah ecrini *bi-gayri-hisâb* verecek. Boynunu bükeceksin, üzüldün, gözünden yaş damlıyor. Gözünden tek bir yaş damlaması gönüldendir, Allah ona ceza yazmıyor. O onun tabii normal duygusudur. Ama bağırmaya başladı mı, yaka yırtmaya başladı mı ona günah gelmeye başlar. O bakımdan sabretmenin önemli olduğunu bileceğiz, ecrin böyle çok olduğunu bileceğiz, sevaplı işlere koşacağız.

Yine Rabbimizin rahmetindedir muhterem kardeşlerim; günahlı işlerin cezası bire bir veriliyor. Sevaplı işe Allah en aşağı bire 10 veriyor, bire 70 veriyor, bire 700 veriyor; bir günah işlediğin zaman da bire bir günah veriyor. Bir günah işlediğin zaman cezasını 10 misli yapmıyor.

Binaenaleyh insan günde -farz edelim, Allah bizi hiç günahlara düşürmesin, bir iyilik yapsa iyilikten bire 10 alacak, bir kötülük yapsa kötülükten bire bir alacak; bire dokuz kârda yine. Aslında Allah bize öyle bir din vermiş ki öyle büyük mükâfatlar vaat etmiş ki her gün çok büyük kazançlar kazanıp kazanıp dağlar gibi sevaplarla âhirete gitmemiz lazım. Ama böyle değil.

Çok uzağız, çok cahiliz, çok unutkınız, çok eksiklerimiz var, çok kusurumuz var maalesef. Dinî bilgimiz eksik, nefsimiz var, şeytana uyarız, birbirimizle kavga ederiz günah işlere gireriz, gıybet ederiz, dedikodu yaparız, çeşitli günahlar olur. Onlardan dolayı bir insanın cehenneme girmesi kolay değil, dağlar gibi sevapla gitmesi lazım ama pek çok insan dağlar gibi günahla gider de bir de cehenneme girer, ebedî yanarlar. Allah saklasın.

وَمَا عَمِلْتُ مِنْ سَوْءٍ

İnsanoğlu işlediği günahları da karşısında görünce;

تَوَدُّ لَوْ أَنَّ بَيْنَهَا وَبَيْنَهُ أَمَدًا بَعِيدًا

Diyecek ki; o karşısına yığılmış olan günahlarla kendisi arası; “ Çok uzak olsun, görmesin yüzü. Maşrıkla mağrip arası gibi böyle uzak olsun da hiç görmesin.” diyecek ama işledi bir kere. Yazıldı, deftere girdi.

Allah'ın bir lütfu daha var muhterem kardeşlerim, onu söylemedim. Bir insan bir günah işledi; cezası bire bir. Ama daha dur. Daha o cezanın bire bir gelmesinden evvel bir iş var onu söylemeyi unuttum.

O iş nedir?

Tevbe ederse, *Estağfirullah* derse, pişman olursa Allah affediyor. Lütfuna bak ki bir insan yaptığı bir günaha pişmanlık duydu mu... İçinden pişman oldu, yüreği yandı: “Ya şu Ramazan gününde ben bunu yapmamalıydım, yanlış bir iş yaptım.” Pişmanlık duydu mu, dilinden daha *estağfirullah ve etûbü ileyh* demeden, “Tevbe yâ Rabbi!” demeden, kalbinde o duyguyu geçirdi diye Allah affediyor.

Binaenaleyh insan pişman oldu mu “Tevbe” dedi mi, *lâ kebîraten me‘a istiğfâr*. Tevbe istiğfar ettiği zaman insanın günahı kalmadığına göre, bu insanlar bu günahlarla âhirette nasıl gidiyor? Zorla, kaçınarak gidiyorlar.

“İlle cehenneme gireceğiz.” diye inat edip öyle giriyorlar demektir.

Çünkü, mübarek, bir kere gözünü açıp günaha düşmemek vardı. Hadi oradan gözünü kapattın, günahın içine düştün. Günahın içine düştükten sonra pişman olup tevbe etmek vardı. Onu da yapmadın. Tevbe etmediysen Allah günahın karşılığını bire bir veriyordu günahın arkasından,

وَأَتَّبِعِ السَّيِّئَةَ الْحَسَنَةَ تَمَّحُّهَا

Yaptığın kötülüğün arkasından bir iyilik yapıverseydin. Bir namaz kılıverseydin, bir hayır verseydin, Allah'ın hoşuna gidecek bir iş yapsaydın o onu silerdi. Onu da yapmadın. Neyse hadi onu yapmadın bari öbür taraftan sevaplı işleri çok çok; bire 10, bire 70, bire 700, birike birike onlara çalışsaydın da bunlar az kalsaydı da...

Âhirette terazi var, nizam var. Sevaplar günahlar terazide tartılacak. “Hocam baskül mü, kantar mı, acaba kaç kilo tartar?” Melekler o mahşer gününün nizamını gördükleri zaman korkularından bir köşeye buruşup büzülüp

kalacaklar. Melekler o nizamın büyüklüğünden, azametinden, belki de oradaki sevaplar ve günahlar tartılıp ciddi bir adalet günü olmasından bir köşede büzülüp kalacaklar. Korkunç bir şey! Oraya dağlar gibi sevaplar yığılacak, dağlar gibi günahlar yığılacak, tartılacak.

فَمَنْ تَقُلْتُ مَوَازِينُهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْمُفْلِحُونَ⁸

Sevapları çok gelen de cennete girecek.

Ne kadar avantajlarımız var! Allah'ın cennete bizim girmemiz için bize verdiği ne büyük lütuflar var! Kulun günahı da olacak sevabı da olacak, tartıya giriyor önce, sevabı çoksa yine cennete giriyor.

Onun için Allah akıl fikir versin şu benî âdeme, insanoğluna, Âdemoğullarına. O kadar fırsatları kaçır kaçır da cennete girecek bu kadar yolu geç geç, cennetin kapılarından girme girme, git cehennemin içine yuvarlan, gir! Olacak iş değil! Allah bize akıl fikir versin.

Bizim hayatta asıl işimiz ne?

---

⁸ 7/ Araf, 8.

b. Asıl Gayemiz Allah'ın Rızasını Kazanmak

Hayatta bizim asıl işimiz cenneti kazanmak, Allah'ın rızasını kazanmak. İşte o asıl gayeyi unuttuğumuz için oluyor bu. Asıl gayeyi unuttuğumuz için, önem vermediğimizden cennete girecek kapıları geçiyoruz.

Otobanda gidiyoruz, otobanın sonu uçurum, bir yerden çıkacaksın. Tehlike işareti var. Diyor ki; “Buradan sap! Yola devam edersen bu yolun arkası uçurum, tehlike var.” Birinci yolu görmüyorsun, ikinci yolu görmüyorsun, üçüncü yolu görmüyorsun, ondan sonra düşüyorsun. Kaç tane tehlike işareti vardı, niye gözünü açmadın? Niye bu tehlike yolundan çıkmadın? Niye cennetin yoluna, sağ tarafa girmedin? Niye cennetin yoluna gitmedin?

İnsanoğlu kendi şaşkınlığından saçını başını yolacak, çok pişman olacak ama pişmanlıkların en kötüsü kıyamet gününde duyulan pişmanlıktır. Pişmanlıkların en güzeli dünyada duyulan pişmanlıktır. Pişman olursun, ağlarsın, mübarek Ramazan... Çekil bir kenara, gözyaşı dök, secdeye kapan.

Bir göz Allah rızasını düşünerek Allah korkusundan ağlar da gözün damlası, gözyaşı yere

değerse o gözü cehennem ateşi yakmaz. Allah için ağladı, günahlarına ağladı, pişman oldu ağladı diye. Ağla biraz, günahlarını hesapla. “Gençliği böyle geçirdim, ömrümü boşa zayi ettim, 50 yaşına geldim, 60 yaşına geldim, benim halim ne olacak yâ Rabbi? Medet yâ Rabbi! Pişman oldum yâ Rabbi! Tevbe yâ Rabbi!”

Ağla. Dünyanın pişmanlığı fayda verir insana, insanı kurtarır, günahları sildirir ve derece kazanmasına sebep olur. Ama âhiretin pişmanlığı; her şey olmuş bitmiş, hesabı ortaya çıkmış, cehennemliktir, hadi bakalım. “Zebaniler! Alın bunu! Atın bu kepezeyi, yüzü kara kulu, cehenneme atın!” O zaman pişman oluyor, “Ah!” diyor, “Vah!” diyor, yalvarıyor, yakarıyor... Olmaz. O zamanki pişmanlığın hiç faydası yok. İşte o zaman o kötülükleri böyle karşısına yığılmış görünce insanlar, “Arasında çok geniş mesafe olsa keşke görmeseydi onları hiç olmasaydı.” diyecek, iş işten geçmiş olacak aziz ve muhterem kardeşlerim.

Niye Allah bize bunu şimdiden bildiriyor?

Yine bize şefkatinden bildiriyor, yine bizi sevdiğinden bildiriyor.

Neden?

Önceden îkâz ediyor, düşmeyelim diye. Eğer bizi sevmeseydi îkâz etmezdi. Doğrudan doğruya insan oraya gittiği zaman “Hay Allah! Ben dünyada bu işin böyle olacağını bilemedim, meğer böyleymiş.” diye orada görürdü. Ama Allah burada, dünyada yaşıyoruz, nefes alıyoruz, her türlü imkânımız var, sıhhatimiz var, paramız var, hayır ve şer yapmaya gücümüz var. İşte şimdi bildiriyor Allah.

وَيُحَذِّرُكُمُ اللَّهُ نَفْسَهُ⁹

Allah şimdiden sizi kendisinin gazabından, azabından, ikabından îkâz ediyor, tahzir ediyor, Allahu Teâlâ hazretleri sizi uyarıyor.

وَاللَّهُ رَؤُفٌ بِالْعِبَادِ¹⁰

Allah kullarına çok merhametli çok şefkatli çok yumuşak kalplidir. Kullarının iyiliğini ister.

Bir hadîs-i şerîf var muhterem kardeşlerim. Onu size söylemek istiyorum. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki;

---

⁹ 3/ Ali İmran, 30.

¹⁰ 3/ Ali İmran, 30.

Allahu Teâlâ hazretleri üç misalle anlatıyor: Bir kul eğri yoldaydı, günahkârdı, kötü kuldu, yüzü kara kuldu, namazla niyazla ilgisi yoktu, İslâm'la ilgisi yoktu filan. Ama sonra döndü, hak yola geldi.

Allah bir kulun tevbesinden o kadar çok ferah duyar ki! Bir kul yanlış yoldayken doğru yola döndü. Allah sever, memnun olur, ferah duyar. Hem de *lâm-ı tekid* ile bildiriyor. *Fer-rah* Muhakkak ki Allah o kulun tevbesinden çok ferahlık duyar, memnunluk duyar.

Neden daha çok ferahlık duyar?

Mukayese ederek bize anlattırıyor. Bu mukayeseler insanın gözünün önüne manzaryı serer de işi daha iyi anlatır diye.

Çocuğu olmayan bir insan evlenmiş, yirmi senedir evli. Karısı gül gibi kendisi aslan gibi yiğit, çocukları olmuyor. Doktora gidiyorlar, Avrupa'ya gidiyorlar, ameliyat oluyorlar, hap alıyorlar, hocaları dolaşıyorlar, “Aman hocam, oku hocam, üfle hocam, bir çocuğumuz olsun hocam...” falan, olmuyor. Evleri var, apartmanları var, tarlaları var... Allah evlat vermi-

yor. Allah dilediğini ne yapar? Kısır yapar. Dilediğine evlat verir, dilediğine vermez. Dilediğine kız verir, dilediğine oğlan verir.

Yine mi kız verdin yâ Rabbi? Hayırlısını versin, ne diye kızılıyorsun? Kimisine vermiyor. Kız olsun, oğlan olsun, Allah hayırlısını versin. Oğlan olup içki içse, tabanca çekse, efelik yapsa, yüzüne kara getirse, ar getirse, hapis-hanelerde çürüse, seni çürütse daha mı iyi olacak? Hayırlısını iste.

Bir insan, 45 yaşına gelmiş, 50 yaşına gelmiş, nasıl oluyorsa oluyor bir de bakıyorsun Allah bir evlat veriyor. Ne olur? Sevincinden oynayacağı gelir. Çok sevinir. Artık onu el bebek gül bebek, gül yapraklarına filan sararlar, pamuklara koyarlar, dokunduramazlar...

Bir arkadaşın çocuğu olmuyordu, bizim talebelerden birinin. Geçen gün gittik evine Türkiye'de. "Hadi bebeği getir." filan dediler. O da biraz nazlanıyor, nazar değmesin diye getirmiyor. Geç doğdu ya çocuk, 10 seneyi geçti. "Getirme getirme, tamam. Allah nazardan saklasın. Bebeğin sana mübarek olsun. Maşaallah yanakları tombul tombulmuş, gül yanaklıymış, ne ciciymiş." falan dedim. Nazar degecek

de çocuđa bir Şey olacak diye ödü patlıyor. Neden? O kadar sene bekledikten sonra çocuğu oldu da onun için.

Allah bunu misal veriyor. Allah'ın öyle sevindiğini bildiriyor Peygamber Efendimiz. Hatim bir insan, kısır bir insanın seneler geçtikten sonra çocuğu olurse nasıl sevinir? Öyle sevinir Allah kul tevbe ettiği zaman.

c. Allah Kullarına Çok Merhametlidir

Sonra, adam çölde gidiyordu, devesine tulumları yüklemiş. Su varmış, gıda da var, hurma da var. Deveyle gidiyordu. Devenin üstünde her zaman durulmaz ki bir ihtiyacı oldu, indi. Abdest alacak, abdest bozacak falan mesela. Hemen indi aşağıya. Deve de bir ürktü bir gürültüden, bir kuştan, aldı başını gitti. YetiŐebilirsen yetiŐ. Yok, kayboldu. Adam da uğraŐ, didin, çölün ortasında yolu da kaybetti. Üstünde güneŐ, altında kum, sıcak, helak olacak, ölmek üzere. Birdenbire bir kurtuluŐ yeri buluyor, bir vahaya geliyor veya artık gideceği Őehre, kasabaya veya köye varmış oluyor. Ölümden döndü, kurtuldu diye nasıl sevinir? İŞte onu misal veriyor, Peygamber Efendimiz.

Allah'ın tevbe eden kulun tevbesinden böyle sevindiğini bildiriyor.

Ve bir de şeyin daha misalini veriyor: Adam çölde susuz kalmış. Su yok, dili sarkmış, halsizleşmiş, yığılacak, ölecek neredeyse birden bir su kuyusu görüyor. Gidiyor, oradan su ihtiyacını karşılıyor da kurtuluyor. İşte ona nasıl sevinirse böyle sevinir.

Şunu anlatmak istiyorum. Bu âyet-i kerîmede Allahu Teâlâ hazretleri buyurmuş ya kendisinin lütfunu, rahmetini, bereketini bildirmek için. *Vallahu ra'ûfun bi'l-'ibâd*. Allah kullarına çok merhametlidir.

Ra'ûf, fa'ûl vezninde, mübalağa sîgası derler bunlara. Râif dese merhametli demek olur ama ra'ûf; işi gücü, mesleği, haleti merhamet etmek olan mânâsına geliyor, mübalağa manası oluyor. Allah kullarına çok merhametli, çok merhametlidir de kullar inatçı, kullar çok inatçıdır, kullar çok zalimdir.

إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا¹¹

---

¹¹ 33/ Ahzab, 72.

Bu okuduğum âyet-i kerîme de insanoğlunun iki sıfatını bildiriyor. *Innehu* insanoğlu, *kane zalûmen* çok zalimdir, *cehûlâ* çok cahildir. İşte o zalimliğinden, cehaletinden günahlara dalıyor. Yoksa akli olsaydı, cahil olmasaydı bu işi yapar mıydı, bu zulmü yapar mıydı?

Allah kullarına çok merhametlidir; onun için önceden bildiriyor bu günlerin âhirette böyle olacağını, insanların kötülüklerini görünce göremez olmayı isteyeceklerini, onun kendisinden çok uzaklarda olmasını isteyeceğini, Allah'ın her şeyi bildiğini böylece hatırlatıyor. Bunu hiç unutmayalım aziz ve muhterem kardeşlerim.

Ondan sonraki âyet-i kerîmede de buyuruyor ki;

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ
ذُنُوبَكُمْ¹²

Ey Resûlüm, ey benim yetimim, ey benim Muhammed'im! Onlara de ki; “Eğer siz Allah'ı

---

¹² 3/ Âli İmran, 31.

seviyorsanız, böyle bir iddiayı ortaya atıyorsanız -bu böyle boş bir iddiadır, her iddianın bir delili lazım-

فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

‘Bana tabi olun. Bana tabi olun da Allah o zaman sizi sevsin.’ Biz Allah’ı seviyoruz, diyorsunuz ama Resûlullah’a tâbi olmadan Allah’ı sevmek olmaz.

Neden?

Resûlullah Allah’ın elçisi, Allah göndermiş. Allah sana haberci göndermiş, resul göndermiş, Allah tarafından gelmiş. Bir mektup gelse sevincinden uçacakken, mektup gelmemiş de habercinin kendisi gelmiş, elçi gelmiş, bir de Kur’an getirmiş. Ama sen hala ona uymuyorsun. Allah sana “Şunu yap, bunu yapma; şunu severim, bunu sevmem.” diye emirlerini, yasaklarını bildirecek bir elçi göndermiş, peygamber göndermiş, ona tâbi olmuyorsun. Nerede kaldı senin Allah’ı sevdiğin!

لو كان حبك صادقاً لأطعته

Senin sevgin gerçek olsaydı Allah'a itaat ederdin, Resûllah'a itaat ederdin. Kişi sevdiğine uyar, gönlünü hoş etmeye çalışır. Ona dik gitmez, karşı gelmez, onu üzecek ters işleri yapmaz. Onun için eğer bir insan "Allah'ı seviyorum" diyorsa laftır, boş bir iddiadır, palavradır. Ancak Resûlullah'a uyarsa sevdiği anlaşılır. Bizim de öyle.

"Biz Müslümanız *elhamdülillah.*"

Ya bırak bu palavrayı! Resûllah'a uyuyorsan o zaman Allah'ın sevgili bir kulusun. Gerisi laftır, palavradır. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri buyuruyor ki;

مَنْ أَحْيَا سُنَّتِي فَقَدْ أَحَبَّنِي

Kim benim sünnetimi ihya ederse, işte o beni seviyor demektir. Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihya edecek, sünnetine uya-cak.

Sünneti ne demek?

Yolu, tavsiyeleri, âdetleri, hadîs-i şerîfleri... Onları tutacak, ona göre yaşayacak. Peygamber Efendimiz ne dediyse yapacak.

“Valla hocam ne dediyse yapayım, baş üstüne ama ne dediğini bilmiyorum ki! Ne demiş acaba?”

İşte o ne dediğini hadîs-i şerîf kitapları yazıyor. Peygamber Efendimiz'in ne dediğini ve kimden razı olacağını hadîs-i şerîf kitaplarında bulacağız.

Allah'ın bize ne buyurduğunu nerede bulacağız?

Kur'ân-ı Kerîm'de bulacağız. Onun için bana bir konuşma fırsatı verildi, ben size şimdi ne yaptım? Kur'ân-ı Kerîm'i açtım, birkaç âyet naklediyorum. Neden? Siz Arapça bilmiyorsunuz, Allah'ın emrini ben size açıklıyorum. Böyle diyor, Kur'an'ı göndermiş, içindeki cümleler bunlar işte. Böyle şeyler var bunun içinde diye.

Hiç olmazsa bu sayfalardan bir sayfa, hiç olmazsa bu yüz binlerce âyetten bir kaç tanesini size hatırlatmış oluyorum. Bunların hepsini bilmemiz lazım. Allah'ı seviyorsak Kur'ân-ı Kerîm'i seve seve okumamız lazım.

d. Ramazan Kur'an Ayıdır

Ramazan ne ayı?

Ramazan Kur'an ayı. Şakır şakır okuyacağız, bülbül gibi okuyacağız, gözyaşlarıyla okuyacağız. Sabah okuyacağız, akşam okuyacağız, gece okuyacağız. Millet bir âyetle Teravîh namazını kısadan, kestirmeden çıkartmaya çalışıyor.

Harem-i Şerîf'te, Mekke-i Mükerrreme'de, Medine-i Münevvere'de şakır şakır hatimle kılıyorlar. Hem de hızlı hızlı okunuyor. Yine de tatlı oluyor, hem de güzel oluyor, ciddi oluyor. Şakır şakır hafızlar Kur'ân-ı Kerîm'i okuyorlar. Pakistan'a gittim, orada bir otele gittim, onun yanında bir cami varmış. Gittim baktım hatimle kıldırıyorlar. Singapur'a gittim, sordum: "Burada bir cami var mı?" "Var" dediler. Bir gittim, baktım, hatimle kıldırıyorlar. Bizim kadar Teravîh namazından kaytaran bir başka millet az bulunur galiba. Bir ayetle, jet imamların arkasında, süratle bu işi bitirelim filan diye... Yanlış.

Kur'ân-ı Kerîm'i seveceğiz ve Kur'ân-ı Kerîm'e sımsıkı sarılacağız ve mânasını öğrenmeye çalışacağız muhterem kardeşlerim. İçimizde böyle bir sıkıntı varsa bu duygu yanlış bir duygudur. Bunu tedavi edeceğiz. İçimizde

Kur'an sevgisi gelişmemişse demek ki bende bir hastalık var diyeceğiz, bunu düzeltmeye çalışacağız, bir. İkincisi de eğer Allah'ı seviyorsa...

13 وَإِنْ تَعُدُّوا نِعْمَةَ اللَّهِ لَا تُحْصُوهَا إِنَّ اللَّهَ لَغَفُورٌ رَحِيمٌ

Allah'ın nimetlerini saymaya kalksak mümkün müdür saymak? Her şey bir nimet.

Bir sofranın üstüne şöyle bir bakıyorsun, gül bahçesi gibi donanmış oluyor. Sofrada muz var, sarı sarı; elmalar kırmızı kırmızı, hanım baklavayı yapmış, koymuş oraya, köfteler gelmiş, tatlılar gelmiş, salatalar konulmuş renge renge... Elbette seveceğim. Allah'ın bize bu nimetleri verdiğinden dolayı onu seveceğim.

Peki sevginin göstergesi ne?

Resûllah'a uyumak. Peygamber Efendimiz de diyor ki;

مَنْ أَحْيَا سُنَّتِي فَقَدْ أَحْبَبَنِي

---

¹³ 16/Nahl, 18.

Kim benim sünnetimi ihya ederse, sünnet-i seniyyeme sarılırsa işte o beni seviyor demektir. Diğerini kabul etmem, diyor.

Zaten Allah da kabul etmiyor. Bid'at yolunda yürüyen bir insan: “Namazı da kıldım ya hocam!” Kıl. “Hacca da gittim.” Git. Namaz da kılsa oruç da tutsa hacca da gitse umre de yapsa farz da kılsa nafîle de kılsa, Allah bid'at ehlinin hiçbir ibadetini kabul etmiyor.

Ne olacak?

Peygamber Efendimiz'in yolunda yürüyecek. Kendisi iş çıkartmayacak ortaya. Resûlah'a uyacaksın, onun yolunda yürüyeceksin. “Efendimiz öyle yapmış, ben de öyle yapıyorum” diyeceksin.

Abdullah İbn Ömer Arafat'tan Müzdelife'ye gelmişler, hac yapıyorlar. Herkes de “Hz. Ömer'in oğlu Abdullah bu, alim, bilgin insan.” diye dikkat ediyor, Peygamber Efendimiz'in sahabesinden haccın nasıl yaptığını öğrenmeye çalışıyor. Devesini durdurmuş, devesinden inmiş. Ondan sonra tekrar deveye binmiş.

Şimdi niye indin, niye geri deveye bindin? Hiçbir şey de yapmadı indiği zaman. “Acaba bir şey mi yapacak?” diye beklediler, bir şey yapmadı. Demişler ki; *Yâ Abdallah!* “Ey Hz. Ömer’in oğlu Abdullah! Niye devenden indin, niye bir şey yapmadan tekrar bindin? Anlat.” Demiş ki; “Ben de bilmiyorum. Resûlullah Efendimiz tam buraya geldiği sırada devesinden bir indi, bir bindi ondan yapıyorum.” dedi. Bağlılığa, bağlılığın kuvvetine bak.

Bu Hz. Ömer’in oğlu yine, bir gün yanındaki birisine demiş ki; “Kalk çarşıya pazara gidelim. Seninle çarşıya gidelim.” “Yâ Abdullah ben senin huyunu biliyorum. Sen çarşıda pazarda yalan yere yemin edildiği için, insanlar aldatıldığı için, hileli tartılar ölçmeler filan olduğu için, aslında çarşı pazar biraz şeytanlı yer olduğundan sen orayı sevmezsin. Gel bu işin iç yüzünü bana söyle. Sen niye çarşıya gitmeyi istiyorsun?” diyor. Hz. Ömer’in oğlu Abdullah diyor ki; “Orada insan çoktur. Selam verir sevap kazanırız.”

Muhakeme tarzına bak! Selam vermek sünnet diye Neler düşünüyor! Her şeyi Resûlah'a, Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerine uydurmaya çalışıyorlar.

Onun için,

إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ¹⁴

Ey insanoğulları Ey inananlar! Eğer siz Allah'ı seviyorum diyorsanız, bu boş yere olmaz. Resûllah'a tâbi olun da Allah o zaman sizi sevsin. Resûllah'a tâbi olmazsanız sevmez. Resûllah'a tâbi olmak lazım. Âyet böyle diyor. Peygamber Efendimiz de buyuruyor ki; “Kim benim sünnetimi ihya ederse o beni seviyor demektir.”

مَنْ أَحْيَا سُنَّتِي فَقَدْ أَحْبَبَنِي، وَمَنْ أَحْبَبَنِي كَانَ مَعِيَ فِي
الْجَنَّةِ

Kim benim sünnetimi ihya ederse, o cennete benimle beraber olacaktır, buyuruyor.

İstemez miyiz Resûllah'a komşu olmak? Firdevs-i Âlâ'da Resûllah'ın köşkü şurada, bi-

---

¹⁴ 3/ Âl-i İmrân, 31.

zim köşkümüz de aynı mahallede bitişik, beraber. İstemez miyiz? Can atar insan. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz: “Kim benim sünnetimi ihya ederse, canlandırırorsa, yaşatırsa, o cennette benimle beraber olacak, benim yanımda olacak.” buyuruyor.

Onun için biz müslümanların Allah'ın rızasını kazanmak için yapacağımız şey nedir? Resûlullah'a tâbi olmaktır. Onun şartı nedir? Tâbi olacağım, olacağım, nasıl olayım? İşin yolu ne?

Benim şimdi arabam olsa, ben buraya kara yoluyla gelmiş olsam sizden birinize rica etmek zorunda kalırım. Derim ki; “Ya ben bu işin çıkışını karıştırdım, yolları kolay bilemem, biriniz önüme düşün de yol gösteriverin.” Pratik çaresini ararım. Evet, buradan Malmö'ye gideceğim. Sora sora bulurum da buluncaya kadar da göbeğim çatlar. “Biriniz önümüze düşün.” derim.

Resûlullah'a tâbi olmanın yolu nedir?

Sünnet-i seniyyesini ihya etmek.

Sünnet-i seniyyeyi ihya etmek nasıl olacak?

Hadis kitabı okuyacaksınız. Hem Kur'an okuyacaksınız hem hadis kitabı okuyacaksınız. Başka çare yok.

“Hangi hadis kitabını okuyalım hocam?”

e. Hadis Kitabı (Riyâzü's-Sâlihîn) Okumamız Gerekir

Diyanet İşleri Başkanlığı'nın bastığı üç ciltlik *Riyâzü's-Sâlihîn* diye bir kitap var. “Salihlerin bostanı, bahçesi” filan manasına geliyor. İsmi öyle koyulmuş. Peygamber Efendimiz'in hadîs-i şerîflerini ihtiva ediyor. Peygamber Efendimiz'in hadislerini, kitabın başından sonuna okuyun. İmâm Nevevî yazmış, büyük hadis alimi. Baştan sona bir okuyun. Bakalım Peygamber Efendimiz'in tavsiyeleri nelermiş? Bakalım bizden ne istemiş? Nasıl bir insanmış? Bizim nasıl bir insan olmamızı istiyormuş bir anlayalım.

Biz camide, Ankara'da, musafaha ediyoruz. Herkes Batı usulü musafaha etmeye alışmış. Bu bizim töresel, yani dinî musafaha etme şeklimiz böyle. Böyle çevirmeye alışmış. Biz camide böyle musafaha ediyoruz. Bir kuyumcu kardeş var orada, sinirleniyor bize: “Ya bırakın bu işleri!” diyor. Niye bırakalım? Peygamber

Efendimiz'in sünneti neyse ona göre, aynen, yapmaya çalışıyoruz.

Eskişehir'in bir kasabasında kardeşimizin birisi takkesinin etrafına sarık dolamış. Oradaki müftü hem de "Bırakın şu bid'at işleri!" demiş. Ya bu sünnet! Sarık sarmak sünnet, bid'at değil ki! Millet işin aslını bilmiyor.

Neden bilmiyor?

Hadis kitaplarını okumadığı için. Okuyalım, bakalım, kızmamızda haklı mıyız? Ben böyle musafaha ediyorum, kuyumcu bana kızıyor. Bakalım ben mi haksızım o mu haksız? Adam sarık sarıyor, müftü efendi kızıyor. Bakalım müftü mü haklı, sarık saran mı haklı? Hadis kitaplarını açalım. Hakem kim olsun? Aramızda dava oldu, iddia oldu. Hakem kim olsun, kadı kim olsun.

Peygamber Efendimiz olsun. Onu anlayalım Peygamber Efendimiz'in sünnetini ihya edelim, canlandıralım. İhya etmek can vermek. Peygamber Efendimiz'in sünnetine hiç uyulmadığı zaman sünnet ölmüş gibi oluyor. Onu yaşattığımız zaman canlanmış oluyor, ihya olmuş oluyor. O bakımdan bu kitabı okuyacaksınız.

Neden bu kitabı söylüyorum?

Çünkü İmam Nevevî yazmış, büyük bir hadis alimi, sahih hadisleri almıştır, sıhhatlidir. Siz ayrıca bu sıhhatli mi değil mi dememize lüzum yok, açıp okuyacaksınız. Avrupalılar okuma hızını arttırmak için çalışıyorlar. Dakikada bilmem kaç bin kelime okuyorlarmış. Şu kadar kelime okuyoruz, diye kronometreye basıyorlar, onu da arttırmaya çalışıyorlar. Okuma hızını yükseltmek için uğraşıyorlar, biz yan gelip yatıyoruz.

Hiç okumuyoruz. Boş boş şeylerle vakit geçiyor, dünya laflarıyla vakit geçiyor. Dini-mizi de öğrenemiyoruz, öyle gafil geliyoruz, böyle cahil geçip gidiyoruz. Bunca 60 yıl yaş yaşadık, 70 yıl yaş yaşadık, her yıl biraz bir şey öğrenseydik alim olurduk.

Ne yapacağız?

Çok kitap okuyacağız. Ne kadar çok kitap okursa insanın hayat tecrübesi o kadar artmış olur. Onun için ben size bugün ne demiş oluyorum, hem de niye Diyanet'in kitabını tavsiye ediyorum. Başka bir kitap tavsiye etsem "Hoca acaba bu kitabın reklamını yaptığı için arada

ücret mi alıyor” filan aklınıza gelmesin. Diyanet halkın menfaatine baktığı için ucuz da olur. “Param yok.” da diyemezsiniz, oradan da kaçamazsınız, başka bir türlü de itiraz edemezsiniz. Bu *Riyâzü’s-Sâlihîn*’i okuyacaksınız.

Riyâzü’s-Sâlihîn kitabını okudunuz mu? Neden? Ben size âyet okudum. Allah diyor ki; “Allah’ı seviyorsanız Resûlullah’a tâbi olun.” Âyet okudum. Ayet okumanın da yöntemini gösteriyorum, yolunu gösteriyorum, çıkış yolunu gösteriyorum. Resûlullah’a uymak için gidin şu kitabı okuyun, trafik işareti o, okuduğunuz her şeyi de uygulayın, diyoruz. Bu bilgileri birbirimize fiyaka yapmak için öğrenmiyoruz ki uygulamak için öğreniyoruz. Tatbik edeceğiz.

İnsan bildiği şeyi tatbik ederse, uygularsa, Allah ona bilmediği ilimlerin kapısını açar. Bilmediği ilim ne demek? Mâneviyat ilmi demek, keşif, keramet demek, kalp gözü demek. Sen bildiğini, öğrendiğini tatbik edersen Allah seni veli yapar. Allah’ın sevgili kulu olursun.

Bizim köyde eskiden öyle derlermiş. Şimdi üzüldüm ben. Bizim Çanakkale'deki köyümüz, “Ahmetçe Köyü, hele bir yağmur duasına çıksın oy oy oy o köy yağmur duasına çıktı mı mutlaka yağmur yağar.” derlermiş. Neden? Bizim dedelerimiz, amcalarımız, ben hatırlarım, sarıklıydı, şalvarlıydı, dindardı, cami tıklım tıklım dolardı, iyi insanlardı, derviş insanlardı, mutteki insanlardı. Şimdi kadınlar çıkıyormuş ortaya erkekler onun oyununu seyrediyormuş. Böyle günahla Allah duasını kabul eder mi? Allah ceza olarak yağmuru kesiyor zaten. Sen “Yâ Rabbi yağmur ver.” diye dua ediyorsun, günahı bırakmıyorsun. Günahı bırakacaksın.

İbrahim b. Ethem *kaddesallahu sırrahu'l-azîz*, bir zat var; İbrahim İbn Ethem. Adını duymuşsunuzdur. Hoşuma gider, salihlerin adını anmakta da fayda var. Bazen böyle vazda iyi insanları da anlatmak lazım.

Bu kim?

Bu adam hükümdarlığı bırakmış bir adam. Padişahı, padişahlığı bırakmış, sarayı bırakmış. Neden bırakmış? Onu ayrıca başka

bir zamanda belki anlatırız. Padişahlığı bırakmış, din yoluna girmiş bir adam. Ama büyük bir kimse olmuş meşhur bir kimse olmuş, çok büyük bir âbid, zâhid. Hükümdar olan bir insan kültürlüdür, okumuştur, bilgisi, görgüsü, kibarlığı yerindedir. Düşünün. Hükümdarlıktan dervişliğe gelmiş bir insan. Kenarda aba giymiş, sakın duruyor ama derya gibi adamdır muhakkak. İnsan bunu anlamakta güçlük çekmez. Ben din adamlarını küçük görmeyesiniz, diye bu noktaya işaret ediyorum.

Musa *aleyhisselam*... “Canım, bir peygambermiş!” Peygambermiş ama sarayda yetişmiş. Sıradan bir insan değil, sarayda yetişmiş, saraylı. Saray terbiyesi ayrı bir görgü, ayrı bir mercî. Medyen’e geliyor bakıyor ki çobanlar su başına gelmişler, sürülerini sulamaya çalışıyorlar. İki tane kadıncağız kenarda örtünmüş, “Nedir isteğiniz?” diyor.

Diyorlar ki; “Babamız ihtiyar, (Şuayb *aleyhisselam*, onun kızları imiş) koyunları biz güdüyoruz, sulamaya da biz geldik ama bu çobanlar har gür sulayacaklar gidecekler de onlar gittikten sonra biz sulayabileceğiz, sokulamıyoruz.” Kadın oldukları için öyle kenarda

duruyorlar. Onların nâmına sulayıveriyor. Neden? Centilmen. Bugünkü kelimelerle söylemek gerekirse kibar, edepli, saray terbiyesi görmüş bir insan. Allah böyle insanları din adamı yapıyor, en yüksek insanlar yapıyor. Pa-dişah oluyor ve din adamı oluyor.

Neden?

Görsünler diye. Muhammed Ali müslüman oluyor.

Neden?

f. Neden Boksör Muhammed Ali Müslüman oluyor?

Cümle cihan halkı boksörü takip ederken İslâm'ı öğrensin diye. Allah herkese başka türlü nasıl duyuracak. Muhammed Ali'yi müslüman yapıyor ki herkes boks merakından, spor merakından onu takip ederken, dünya şampiyonasıydı, heyecanlı, "Geceleyin üçte maçı varmış, takip edelim." falan derken, İslâm'dan haberdar olacaklar.

Yarın "Benim İslâm'dan haberim yoktu" diyemeyecekler. "Niye haberin yoktu? Televizyon seyrederken Muhammed Ali'nin müslü-

man olduğunu bal gibi duymuştun. Gel bakalım, cezanı çek.” diyecek Allah. Duyurmak için yapıyor.

İbrahim b. Ethem, muhterem kardeşlerim, kenardan geçiyormuş. Bağdat ahalisi veya Basra ahalisi, hangi şehirdeyse, demişler ki; “Yâ İbrahim b. Ethem! Gel de yağmur duasına sen de katıl da yağmur yağsın.” Şöyle yan bakmış:

Siz kulluğunuzu güzel yapın o Rablığını bilir, demiş.

Lafın güzelliğine bak! Siz kulluğunuzu güzel yapın, o Rablığını bilir, yağmuru yağdıracağı zamanı o bilir. Siz günahınızdan dolayı bu cezaya uğruyorsunuz demek.

يُرْسِلِ السَّمَاءَ عَلَيْكُمْ مِدْرَارًا¹⁵

Siz kulluğunuzu güzel yapın o şakır şakır, gürül gürül yağmur yağdırır, yerden bereket fışkırtır. Siz güzel kul olun, Allahu Teâlâ hazretleri neler ihsan eder, demek. Ne güzel!

İnşaallah Allah bize güzel kulluk yapmayı nasip eylesin. Ramazan’dır, bir büyük fırsattır,

---

¹⁵ 71/ Nuh, 11.

çok büyük bir fırsattır. Ramazan çok büyük bir fırsattır. O büyük fırsat senede bir defa ele geçiyor. Başka yerlerde bu rahatlığı bulamazsınız, bu camiye bu kadar kolay gelemesiniz. Şeytanların azılları zincirlere bağlı da ondan geliyorsunuz. Yoksa onlar sizi rahat bırakmazlar. Ramazan olduğundan, bereketinden dolayı geliyorsunuz. Bu Ramazan'ın hayrından, bereketinden istifa edin, Allah'ın sevgili kulu olmaya bakın. Bir dahaki Ramazan'a ya çıkarız ya çıkamayız.

Her sene geleceğim, bir dahaki sefere yanınızı tutacağım, diyorum ama bir dahaki seneye ben sağ çıkacak mıyım? Belli değil. “Bu Ramazan'dan istifade edemezsem, ya bir dahaki Ramazan'a da çıkamazsam. Ya Allah'ın sevgili kulu olamadan göçersem.” diye herkesin korkması lazım, çalışması lazım, bu fırsatı kaçırmaması lazım. Allah fırsatı iyi değerlendirenlerden eylesin. Bayrama hakiki, hak etmiş, bahtiyar bir kul olarak girmeyi nasip eylesin. Âhirette de Allah'ın rızasına erişip cennetine girip cemalini görüp hakiki bayrama kavuşmayı nasip eylesin.

Bi-hürmeti esmâ'ihî'l-hüsnâ ve habîbihi müctebâ ve bi-hürmet-i esrâr-ı sûreti'l-Fâtîha...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
11 Şa'bân 1410 / 08.03.1990
Kapı Camii/ Konya

[Bütün DiĞER ÇEŞİTLİ KONUŞMALAR'a PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

